

Euthanasie in Leuven: laat de natuur zijn gang gaan

VILVOORDE, 1/08. “Ik ben gelovig,” zegt ze, “zeg niet katholiek, maar voor mij is het leven heilig. Als huisarts met bij de veertig jaren praktijk pas ik dit principe dagelijks toe. Ik ben nog iemand van de oude stempel die ’s ochtends vroeg begint en ’s avonds – soms- laat ziet dat de dag aan werken voorbij is gegaan. Ik ben geen arts die van 9 tot 5 consultatie en huisbezoeken doet en daarna tijd voor zijn hobby maakt.

Werken is mijn leven. De voorbije jaren heb ik aan mijn eigen leven en dat van mijn man moeten werken. Noodgedwongen. We hebben het niet gemakkelijk gehad, wij twee, maar bij het einde waren we weer samen. Mijn man bleek kanker te hebben. Er volgden onderzoeken, scans, chemotherapieën, de kanker bleek irreversibel te zijn. Bij volle bewustzijn nam hij de beslissing dat hij wanneer de situatie uitzichtloos zou zijn, voor euthanasie koos. We zijn daarbij niet over één nacht ijs gegaan. Als arts weet ik hoe moeilijk, hoe delicaat zo'n beslissing is. Toen we de laatste wilsverklaring hadden opgesteld was het alsof er een loden last van onze schouders viel. Alsof we weer een perspectief hadden.

De laatste weken waren vreselijk. Mijn man leed verschrikkelijke pijnen. Uit de laatste MRI bleek dat hij geen sacro-iliacaal gewricht meer had. Zijn heupbot was compleet vergaan. Zijn ribben zweefden in zijn lijf. Hij werd opgenomen in het UZ Sint-Pieter in Leuven. De verpleging was voorbeeldig. De communicatie met de collega's optimaal. Tot ik het idee van euthanasie ter sprake bracht. Toen werd het plots ijskoud om me heen. 'Dat betekent dat we je man zullen moeten overbrengen naar het UZ Brussel in Jette,' zei het diensthoofd. 'Hier doen we niet aan die praktijken.' Hun plan was de overdracht van de patiënt binnen de zes dagen te regelen. Er ging immers wat administratie mee gepaard. Ik protesteerde. Ik verwees naar hun eigen website. Ik smeekte. Mijn man argumenteerde voor zover hij dat nog kon. 'We zullen de natuur zijn gang laten gaan,' zei een van de behandelende collega's. Hij is de volgende dag gestorven. Gelukkig voor hem. Ik vind dit zo hypocriet, zo harteloos, zo wereldvreemd. Ik geloof dat mijn man ergens op mij neerkijkt. Hij waakt over mij. Ik voel hem soms nabij. Ik vind het spijtig dat ik die belofte niet heb kunnen houden. Ik meen te voelen dat hij mij vergeven heeft. Maar het schijnheilig gedoe van UZ Leuven, dat vergeef ik hen nooit."

'Hoewel bijna iedereen op een bepaald moment in het leven behoefte heeft om over euthanasie of andere levenseindebeslissingen te praten, weten maar weinigen hoe erover te beginnen,' schrijft het Leuvense UZ op zijn website. Volgens de directie kan je in UZ Leuven terecht op een speciale infodesk, die wekelijks 4 uur geopend is. 'Vrijwilligers geven antwoorden op je vragen en je kunt er ook infobrochures meenemen over onder meer palliatieve zorg, euthanasie en negatieve wilsverklaring. Veel mensen vinden het moeilijk om aan de arts of verpleegkundige informatie over levenseindebeslissingen te vragen. Mensen zijn bijvoorbeeld bang dat hun vraag naar meer uitleg al onmiddellijk invloed heeft op de behandeling of op de relatie met de zorgverlener. Vandaar dat er gekozen is voor een infodesk op neutraal terrein, omdat dat 'veiliger' kan aanvoelen. De infodesk staat bovendien op een gemakkelijk bereikbare locatie – vlak bij de cafetaria – die tegelijk discreet is waardoor je je niet bekeken voelt.'

Als ik bel met het UZ en de infodesk vraag ik te horen dat er een vakantieschema is. In der zomermaanden is de behoefte aan informatie omtrent levenseindebeslissingen blijkbaar minder groot.

Bij UZ Brussel kan of wil men deze gang van zaken niet bevestigen. Navraag in mijn directe omgeving bevestigt het verhaal van de huisarts. Alleen is zij de eerste die vanuit de geneeskundige praktijk en uit eerste hand dit verslag kan en wil geven.

01/08/2018 Auteur: Marc van Impe Bron: MediQuality
